

Η ΧΑΡΑ

– Πρέπει νὰ τὴν χαροῦμε τὴν ζωὴ!

Πόσες φορές δὲν ἀκούονται τὰ λόγια αὐτὰ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ «ἀνθρώπου τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος»!

– Πρέπει νὰ τὴν χαροῦμε τὴν ζωὴ!

Μὰ εἶπε κανεὶς ὄχι; Νὰ τὴν χαροῦμε βέβαια! Δὲν εἶναι φυσικὸν αὐτό; Διατί λοιπὸν τόσος λόγος ἐπάνω εἰς ἓνα τόσον φυσικὸν πρᾶγμα, ὅπως ἡ χαρὰ εἰς τὴν ζωὴν;

Ἐνθυμεῖσθε, μήπως, τὰ χρόνια πρὶν γίνῃ ἡ Λίμνη τοῦ Μαραθῶνος; Ἐνθυμεῖσθε τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ χωρὶς νερό; Πόσος λόγος ἐγένετο διὰ τὸ νερὸ εἰς τὰς πόλεις αὐτάς! Ὅλοι ὠμιλοῦσαν διὰ τὸ νερό. Πόσα δὲν ἐλέχθησαν διὰ τὸ πολυπόθητον αὐτὸ ὑγρὸν !

Ἀλλὰ ἔγινε ἡ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος. Ἐκτίσθη τὸ φρᾶγμα, ποὺ ἐμποδίζει τὸ νερὸ εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην νὰ σκορπίζεται καὶ νὰ σπαταλᾶται ἀδίκως. Συνεδέθημεν ὅλοι μὲ τὴν τεραστίαν δεξαμενὴν αὐτὴν τοῦ νεροῦ, καί... ἐπαύσαμεν νὰ ὀμιλοῦμεν διὰ τὸ νερό. Ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ νερό, ἀντὶ νὰ ἀνοίγωμεν συζητήσιν, ἀνοίγωμεν, ἀπλούστατα, τὴν βρύση τοῦ σπιτιοῦ μας!

Ἄς ὑποθέσωμεν, τώρα, ὅτι σπάζει τὸ φρᾶγμα τοῦ Μαραθῶνος. Τὸ νερὸ σκορπίζεται, χάνεται...δὲν εὐρίσκεται πλέον εἰς τὶς βρύσες τῶν σπιτιῶν μας, ἀλλὰ... εἰς τὰς συνομιλίας μας! Σκεφθῆτε... ἢ, μᾶλλον, μὴ σκεφθῆτε! Ἄς λείπη καὶ καθ' ὑπόθεσιν τέτοια περίπτωσις!

Καὶ ὠμιλοῦσεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν χαρὰν, διαρκῶς καὶ παντοῦ. Πῶς θὰ ἔχωμεν τὴν χαρὰν, τὴν ἡδονὴν; Συζητήσεις, θορύβους ἐπάνω εἰς τὴν χαρὰν. Καὶ ἡ χαρὰ, κάτι ποὺ ἦτο διαρκῶς δίπλα εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ τοῦ ξεφεύγῃ διαρκῶς.

Μὰ τί ἠμπόδιζε λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ χαρῆ τὴν ζωὴν του;

ἠμπόδιζεν... ἡ ἔλλειψις τῆς δεξαμενῆς τοῦ Μαραθῶνος. Ἡ χαρὰ ἐσκορπίζετο, ὅπως τὸ νερὸ τῆς Ἀττικῆς. Τὸ νερὸ τῆς χαρᾶς ἔτρεχε, ἐπλημμύριζε, ἐνεφανίζετο παντοῦ ὅπου ἐπρόκειτο νὰ βλάβῃ, νὰ καταστρέψῃ. Ὅπου ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ξεδιψᾷ τὸν ἄνθρωπον, νὰ τὸν **[σελ. 178]** δυναμώσῃ, νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ, ἐκεῖ ἐγένετο ἄφαντον. Ἡ ἄνθρωπος... ὁ πλημμυροπαθὴς ποὺ πεθαίνει ἀπὸ δίψαν.

Καὶ κάποτε ἡ δεξαμενὴ ἔγινεν. Ὁ Λόγος τοῦ Σταυροῦ ἔφερε τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃ κάθε ἀνθρωπίνη ψυχὴ –ἀρκεῖ νὰ τὸ ἠθελε– δεξαμενὴ χαρᾶς. Ὁ Λόγος αὐτὸς ἔβαλε, βέβαια, φραγμοὺς εἰς διαφόρων εἰδῶν ὁρμᾶς καὶ ἠμπόδισε νὰ χύνεται ἡ

χαρὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Ἀλλὰ ἔτσι ἐδημιούργησε μίαν τεραστίαν ἀποταμίευσιν χαρᾶς μέσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν – ἐκείνην τὴν ψυχὴν ποὺ ἐδέχθη μέσα τῆς τὸν «Λόγον τοῦ Σταυροῦ».

Καὶ τὸν ἐδέχθησαν πολλές ψυχὲς τὸν Λόγον αὐτόν. Καὶ ἡ δεξαμενὴ τῆς χαρᾶς ἔγινε πραγματικότης καὶ γίνεται συνεχῶς πραγματικότης – δύο χιλιάδες χρόνια τώρα. Ὅσοι ἐδέχθησαν νὰ γίνῃ μέσα των ἡ δεξαμενὴ αὐτὴ τῆς χαρᾶς – ἄλλοτε λιγστοὶ καὶ ἄλλοτε ἑκατομμύρια – εἶχαν πάντοτε τὴν χαρὰν αὐτὴν εἰς τὴν διάθεσίν των. Κάθε φορὰν ποὺ ἡ ζωὴ, μέσα εἰς τὸν βασανισμένον αὐτόν κόσμον, ἔφερε τὴν πικρίαν καὶ τὴν λύπην εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἤρχετο τὸ νερὸ τῆς χαρᾶς αὐτῆς, καὶ τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις ἐγέμιζαν ἄτομα, οἰκογενεῖας, λαούς.

Καὶ ὅλα αὐτὰ, ἔτσι, φυσικώτατα. Τόσον φυσικώτατα, ὥστε δὲν ἐγένετο λόγος δι' αὐτὰ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε μέσα του τὴν δεξαμενὴν τῆς χαρᾶς, δὲν ἐπολυμιλοῦσε διὰ τὴν χαρὰν, δι' ὃν λόγον καὶ ὁ Ἀθηναῖος σήμερον δὲν πολυμιλεῖ διὰ τὸ νερό.

Καὶ ἤλθαν οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως. Ἐζήτησαν νὰ ἀνατινάξουν τὸν φραγμὸν ποὺ φέρνει ἡ συμμόρφωσις τῆς ζωῆς πρὸς τὸν Λόγον τοῦ Σταυροῦ, νὰ καταστρέψουν τὴν δεξαμενὴν, ποὺ ἐμποδίζει, εἶπαν, τὸ νερό, τὴν χαρὰν, νὰ ξεχυθῆ ἐλεύθερα, νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν.

Καὶ εἰς τὸ τέλος τὸ κατώρθωσαν κατὰ μέγα μέρος. Χιλιάδες, πολλαὶ χιλιάδες ἀνθρώπων ἀνετίναξαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴν των τὸ φρᾶγμα. Καὶ πράγματι, ἡ χαρὰ ἐξεχύθηκε ἐλεύθερη, λὲς καὶ ἐπρόκειτο νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν. Καὶ οἱ ἀντροπεῖς ἠλλάλαζαν ἀπὸ χαρὰν, ἰδίως μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον.

Καὶ σὲ λίγο ἤλθαν πάλιν αἱ δυσκολίαι, αἱ πικρίαι, τὰ βάσανα τῆς ζωῆς. Καὶ ἀνεμένετο ἡ χαρὰ νὰ κάμῃ τὸ γαληνευτικόν, τὸ ἐνισχυτικόν τῆς ἔργον... Ἀλλὰ ἡ δεξαμενὴ... ἡ δεξαμενὴ δὲν ἐλειτουργοῦσε πλέον!

– Χαρά! Ἐφώναξε πάλιν ὁ ἄνθρωπος. Χαρά, λίγη χαρά!

... Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ γίνεται λόγος ἐπάνω εἰς τὴν χαρὰν, λόγος πολὺς καὶ ἀγωνιώδης, ὅπως θὰ ἤρχιζε πάλιν νὰ γίνεται εἰς τὰς Ἀθήνας λόγος διὰ τὸ νερό, ἐάν... ἀλλά, εἶπαμε, ἂς μὴ σκεπτώμεθα κἂν τέτοιαν περίπτωσιν...

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔλαβε τὴν χαρὰν κατέφυγε εἰς τὸ γλέντι. Καὶ μὲ τὸ γλέντι σβύνει τὴν δίψαν του... ὅσον σβύνει τὴν δίψαν τοῦ ὁ διψασμένος ναυαγός, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἀπελπισίαν του ἐπάνω πίνει θαλασσινὸ νερό! Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ κοπιάζει, παλεύει, ἐκνευρίζεται (ζῶμεν εἰς τὸν αἰῶνα τῶν νευρολογικῶν κλινικῶν), διὰ νὰ εὔρη τὰ μέσα νὰ κορέσῃ τὴν δίψαν του μὲ ὀλίγην χαρὰν, εὐρίσκει εἰς τὸ τέλος ὅλης αὐτῆς τῆς προσπαθείας τὸ ἄλμυρὸ νερὸ τῆς θαλάσσης...

Νὰ ἠμποροῦσε τούλάχιστον νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ μοντέρνος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅτι τὸ φρᾶγμα, ἡ δεξαμενὴ τῆς χαρᾶς, ἠμπορεῖ νὰ κτισθῆ πάλιν (ὁ Οἰκοδόμος εἶναι πάντοτε πρόθυμος δι' αὐτὸ) ἀρκεῖ ὁ δυστυχισμένος «μοντέρνος» ἄνθρωπος νὰ τὸ θελήσῃ...